

Η ΕΚΚΟΝΥΞΗ ΤΗΣ
ΠΟΡΤΙΣΣΑΣ

Горю Ферланью з поба таянням згорюся,
Сімейного благодіяча, творчої настанки в
нашій розбудові, м'яко айбудує

А. Фудя,
2008

Клуб творческой интеллигенции г. Донецка
"Светоч"

Неоконченный портрет

Стихотворения

Светлане

Донецк
«Регина»
2008

ББК 84.4 (Укр - Рос) 6

Н 52

Неоконченый портрет : Стихотворения / Под редакцией
А.Я. Гросова. – Донецк: «Регина», 2008. – 56 с.

ISBN 966 – 7051 –78 – 2

© Клуб творческой интеллигенции г. Донецка “Светоч”,
2008

ІВАН ПРИХОДЬКО

м. Донецьк

Цикл поезій
«НАЙПЕРШИМ В СВІТІ БУЛО СЛОВО»

*Цикл поезій присвячую чудовим людям, братам, - рідним, -
Герланцю Валерію та Герланцю Ігорю за внесок їх у розвиток красного
письменства на Донеччині з побажанням нових творчих успіхів:
вручені їм багаточисельні нагороди хай стимулюють до такого
творчого злету, щоб їх число примножувалось.*

*Здоров'я і творчих вдач!
Будьмо!*

СЛОВО

Найпершим в світі було слово:
Воно понині знаряддя.
Писати твори я готовий
На свіжу голову щодня.

Спілкуюсь теплим словом з вами.
Мої хороші земляки,
Від першого святого «Мамо»,
Аж до потрібних на роки.

Є красномовним і мовчання,
Кали під владою труда
Працюємо всі для квітчання
Землі, щоб згинула біда.

А в унісон красиве слово, -
За мову гордість вироста, -
Річ демонструємо готову:
Є шана, честь і краса!

Потрібно басчку толкову,
Скороговірку застрочить,
Згадати приказку зразкову,
Щоб після праці відпочить.

Немає від людей секрету,
Відомо – я дитя війни.
Щоб слово порівнять з багнетом,
Як кажуть, Боже борони.

Отак – от живемо обое:
Спокійно ідемо вперед.
Хороше слово – це не зброя,
А Миру світлого повпред.

Іван Приходько – лауреат премії газети «Донеччина»
«Плакаймо рідну мову»

З циклу
«А свічка тріпотить світанком,
Котрий наш правнук днем назве».

ІГОР ГЕРЛАНЕЦЬ

м. Маріуполь

Цикл:

«НАС МУЗА МАНДРІВ ЗАКРУЖЛЯЛА»

Вступне слово і переклад на українську мову прозвучали на презентації збірки «Наслання» в читальному залі обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Н.К. Крупської у виконанні поета і перекладача Приходько Івана Федоровича, старійшини україномовних поетів Донецька, Почесного члена Асоціації Українських поетів та прозаїків при переповненому залі з дуже добрим настроєм, з великим схваленням і побажаннями Ігорю Герланцю нових творчих успіхів та доброго здоров'я.

КОМЕНТАР ПЕРЕКЛАДАЧА

З поетичним середовищем міста Маріуполя та приазовського крила Донецького краю знайомий дуже давно. Приємно, що тут є добрячий куш україномовних поетів, але не залишаю поза увагою творчі доробки російських, грецьких, єврейських майстрів художнього слова.

Зовсім недавно поставив на полицю власної бібліотеки збірки поезій Герланця Ігоря «Відкрию душу без ключа!» та «Наслання» з дарчим написом автора.

Поетичне середовище Ігоря Герланця мені добре знайоме: в період виховання своїх дітей та онуків кожного літа відновлювали сили у воді Азовського моря та на пісках прибережної смуги. Відмінні враження, а ще краші спогади про природу Приазов'я та його чудових людей.

Знаходився час читати книги, газети, журнали. Отам вперше і натрапив на твори молодого поета.

Пролетіли роки... Відкриваю збірки і потрапляю на розділи із майже забутих років, де знаходжу давно знайомі твори, до речі на російській мові.

Закипіла в тілі кров, заспівала душа від зустрічі з хорошим товаришем минулого, закликала до нової творчої роботи в ім'я майбутнього.

Я – поет. Хороший читач побратимів по перу, а не прискіпливий критик. Відкрию перший секрет перекладів творів Ігоря Герланця на українську мову.

Більшість творів у обох збірках сучасні, дво-, трьохрічної давнини: побудова незалежності України, пострадянський період, складні умови переломного періоду нашої історії, як в матеріальному, так і в духовному плані.

Більшість поезій - це роздуми поета про сучасне життя, про місце в ньому себе, як особистості. Ми дуже багато говоримо про демократію, але забуваємо основне – вона дає кожному на самостійне бачення життя, на висловлення власної думки, але вона, безумовно, повинна вести вперед і закликати інших до втілення в буття кращих мрій та ідеалів людства.

Твори Ігоря Герланця – заглиблення в історію, її пам'ять, її сучасні кроки не лише в рідній Україні, а і в Європі, в усьому світові, більшість поезій про вічні поняття: мораль, совість, свідомість, духовність.

Тут і єдність з рідною природою, рідним краєм, любов і до інших країн та народів, де відчувається височезний патріотизм поета. Та краще про нього скажуть твори самого автора, перекладені мною на українську мову, бо достойні зайняти місце на новій ниві життя.

МУЗА МАНДРІВ

Нас Муза мандрів закружляла,
Зігріла душі, повела.
Зустрітись з осінню бажала,
Але для себе зберегла.

І нас носило по Європі,
Пройшли країн чи шість, чи сім,
Як Одисея Пенелопа
Тягнув до себе рідний дім.

Та знову ревності сусідки, -
Муза мандрівок її звать, -
У докір нам, міняєм рідко
Вагонні полки на кровать.

Мчимося хутко в невідоме
Під рейок та коліс танок,
Немов солдати надсвідомі
Наказів виконать вінок.

А осінь набирає силу,
Морозом огортає нас,
Куди б лихі не запросили,
Зірковий є дороговказ.

Нехай Москва, Одеса, Київ,
Нехай листопад, перший сніг,
Нехай страшенна буря вис,
Світ сили надає для ніг.

Нас Муза крутить, ніби в танці,
Листопада під каблучки:
Є сенс вечерять, де їв ранці,
Є шанс ступить через віки.

ВЕНСЕНСЬКИЙ ЛІС

Ми гуляєм по Парижу,
Навкруги Венсенський ліс.
Обліпили ворох свіжий.
М'яке світло з неба скрізь.
Тут мисливські вгіддя, води,
Голубинь чарує зір.
У монархів була мода:
Полювати, їдь весь двір.
Крижні, лебеді, лотоси,
З гроту капельки роси –
Це, можливо, мої сльози
Подають тут голоси.
Сумну думку проганяю,
Човен, весла, вітерець...
Хід уміло підправляю,
Обминаю острівець.
Лебідь трима шию гордо,
Вигнув точно в об'єктив...
Раптом над столичним портом
Зазвучав чужий мотив.

БЕРЛІН

Берлін.
Заходжу у Рейхстаг.
Де був колись набоїв свист,
Червоний в сорок п'ятім стяг
Всім показав – пропав фашист.
Берлін.
Нема давно Стіни,
Та в пам'яті жива Стіна,
Страшенні відгуки війни
Хильнути німцями до дна.
Було колись тут дуже жарко,
Місто злилось, звелось з колін...
Наший солдат у Трептов-парку
Дівчатку подарив Берлін.

ВАРШАВСЬКА ПІСЕНЬКА

О сьомій ранку прибули в Варшаву.
Варшава зліва, під і над, і справа
Вокзал підземний з громіздким пероном,
Повище гірочка – московським клоном.
Промчали місто дивним бездоріжжям,
У гаманцях розтануло на збіжжя,
З кредитками там цілі негаразди,
А в іншому, як у міцного газди.
Є пиво, є вода, в автобус сіли,
Вузьким шляхом домоглися цілі,
Мета – Берлін, шосе не стороною.
А що Варшава? Варшава за спиною.
За десять днів польотів – пів-Європи:
Берлін, Голландія, Парижу клопіт.
Рейм, Кельн, Собор, красиві пристанища,
Варшава – ген, тільки хода щось нища.
Нас на кордоні з Польщею тримали,
В дорозі більше в пробках пропадали,
Дай Боже потягу дійти Варшави!
Вказівку бачимо: Варшава справа!

ВОДА

Вода відсвіченням своїм
Зове і ніжить,
Коли пливем, у ній стоїм,
На частки ріжем.
Вона міняє рухом губ
Жару на хугу
І зрошує пустоти труб,
І пляжну смугу.
Бентежить хвилями вода
І тішить душі,
Геть спокій, бо штормів біда
Іде, все рушить.

А злива, ніби із відра.
Вмиває місто
І капає гірська вода,
Що те намисто.

Дарунок Божий берегти
Усеньким світом,
Морям, озерам помогти
Зимою й літом.
Де весел плеск і птаха крик
Водичці милій,
Де сонечка промінчик-блик
Приліг на хвилі.
Квітневий ніжний першоцвіт
Росою дише,
Вологу славить на весь світ
Хорошим віршем.

КОХАНІЙ

Десять літ, як десять днів
Пролетіли, ніби птахи,
Що задумати хотів
Прижилось під нашим дахом.
І у тебе, і у мене
Переміни величезні,
Іх обом любити треба
І пишатися почесно.
В горі завжди ми обос,
Щастя ділимо навпіл,
Черета років, що скос
Буде кращим за заділ.
Я люблю тебе до сліз
В парку на прогулянці,
І кохаю ширю скрізь
В хаті і на вулиці.
Я люблю тебе в цей час,
В день осінній з бурею:
Український перепляс
Викину натурою.
Я тебе люблю зимою
В день, накритий інесем
Коли дивишся зі мною
В небо мрійно-синсе.
Я люблю тебе, і все!
Краще за все ранне
Життя ліки принесе,
Мир душі пораненій.
Забажав, щоб знала ти
Миля, найніжніша,
Разбудуємо мости
Країці, ніж раніше.

Подай руку горяченьку,
Пройдем життя чистими:
Від обману далеченько,
Поближче до істини.

ТИ СПИШ

Ти спиш в купе аж на полиці,
В чім мати випустила в світ,
Приколка на столі іскриться,
Спада з душі моєї гніт.
Ти спиш від втоми променаду
Вузьких вуличок Москви,
Від зустрічі в Зеленограді
Приходять сни до голови.
Ти спиш, спочинь від телезйомок
В Нескучнім древньому саду
І роль прекрасну Незнайомки
Тобі у сні я відведу.
Ти спиш, як всі... Мені не спиться
Тобою дихаю, люблю.
Старий рукопис вже гордиться
Від того, що нові ловлю.
Ти спиш, назавтра є турбота
В далекому рідному краю...
А потяг мчить вітрам навпроти,
З якими я поговорю.

НАТХНЕННЯ

Гей, натхнення,
А де ж ти, а де ж ти?!
В віртуальні ховається сни,
Захід літа чекаєм нарешті,
Чи повернення чудо-весни?
 Чи у пошуках вічної волі
 Крізь вогонь падолисту щодня
 В зводи осені ясночолі
 Поспішаш, мов кличе рідня?
Ми з тобою зимової днини
Сядем поруч, де грубки тепло...
Що ж натхнення?
Звичайна глина,
Та кохання у світ привело.

АКВАРЕЛІ

Я не вірю в акварелі.
Акварелі – це тіж фарби,
Фарби казочка в постелі,
Не одна, а цілі гарби.
Олія – підгрунтя саги,
Олівець – новели розчерк.
Туш, хильнувши для відваги,

Перекрутить любий почерк.
А чорнило для роману, -
Вибір тут не випадковий, -
Для кохання, для омани,
І для таїни готове.
Світ летить худись у вічність,
Може зовсім в інший бік,
Чи, можливо, в безграничність...
Загадковий чоловік!
Сил немає, непотрібно
Розлягтись в чужій тарелі...
Тільки я
Змішати здібний
Море й небо в акварелі.

МОРОЗНО

От і осінь наступила,
Після літа, як завжди:
Листя здуло, листя змило,
Загубилися сліди.
Роздяглася вся природа,
Сором, червоніше роз,
І розплакалась погода:
Гех, мо-ро-з...
Мокро, зябло і самотньо
І в душі, і наяву.
Де ж теплінь м'яка, спекотна?
Я у сні її зову!
Де те щастя?
Де та ніжність?
Бач, шукаю уві сні...
Прокидаюсь. Безнадійність
Тріщинами на стіні.
Мухи сонної безсхідність,
Павутині є момент.
В одноріднім – чужерідність,
Чужерідність – феномен.
За вікном свинець осінній:
Літу п'яному посвище,
Щохвилини довші тині –
Мо-ро-зи-ще...